

Geen prikken maar draden te Rotterdam

Sophie J. M. Josephus Jitta

Iemand heeft mij ooit een foldertje opgestuurd van een bedrijf in Rotterdam dat zich beweegt op het immense terrein van de gezondheidszorg. De naam van het bedrijf, ‘Medisch Centrum voor Staturele Aandoeningen’, deed de eerste alarmbel rinkelen en van de in de folder aanbevolen ‘chroma-acu-therapie’ gingen vervolgens de overige alarmbellen af.

Een bedrijf ‘Medisch Centrum voor Staturele Aandoeningen’ noemen, is natuurlijk geoorloofd, maar wat mag dat deftige staturele wel niet betekenen? Een van de kenmerken van alternatief is, zoals bekend, het gebruik van dure, of verkeerd vertaalde, woorden en soms zelfs van woorden die niet bestaan. En inderdaad, de *Grote Van Dale* kent statureel niet, maar het (gymnasiale) taalgevoel stuurt mij de goede richting uit. Een blik op de website van het bedrijf verschaft vervolgens totale duidelijkheid: het gaat gewoon om ‘nek- en rugpijn’ en om ‘problemen met schouders, benen, heupen en voeten’. De oorzaak van deze pijnen en verdere problemen is zonder uitzondering het geblokkeerd zijn van een of meer meridianen. Er worden in het Centrum ook andere behandelingen- voornamelijk merkwaardige massages- gegeven, maar ik beperk mij tot de chroma-acu-therapie.

Twee andere basiskenmerken van alternatief ontbreken in de folder evenmin: een even onbegrijpelijke als hilarische uitleg van de werking van de therapie en kreupel Nederlands. Ter illustratie: onder het kopje ‘Behandeling’ staat te lezen “Voor het behandelen van de pijnplaats maakt de chroma-acu-therapie gebruik van de ligging en de functie van de pees-spiermeridianen en hun energetische verbinding met de acupunctuurpunten. De uitvoering van deze therapie gebeurt door middel van een zeer dun gekleurd stroomdraadje (de dikke kleuren waren zichtbaar op, *SJJ*) met aan de uiteinden kleine ronde koperen plaatjes. [...] Doordat de vitale basis-energiestroom door middel van het draadje op de aangebrachte plaats buiten het lichaam wordt omgeleid, wordt de gestoorde elektrische impuls buiten werking gesteld en daarmee ook het totale stoorveld (in principe is er dan sprake van een neuro-fysiologische by-pass)”. Kenmerkend voor het niveau van het Centrum is daarnaast: “De gebruikte kleur heeft zijn eigen magnetische trillingsformule, die door de basisenergiestroom welke door

het draadje loopt, meegenomen wordt en het lichaam kan gaan werken aan haar [sic] eigen herstel”. Of: “In het algemeen wordt het draadje 10-14 dagen op de aangebrachte plaats gedragen. In deze tijd hersteld [sic] veelal het stoorveld” en “Deze therapie is bijzonder goed toegankelijk voor mensen met [...] en voor chronische aandoeningen zoals reuma en fibromialgie [sic]”. Ze hadden overigens de therapie in plaats van chroma-acu-therapie beter chroma-filo-therapie kunnen noemen, want er komt geen naald aan te pas maar een draad (respectievelijk in het Latijn: *acus* en *filum*), maar dit terzijde. In de folder zijn voorts vier tekeningetjes afgebeeld van een staande man met een niet-westers, zeg maar gewoon met een oosters hoofd, maar wel met overal fijn zwart gekleurde meridianen. De opvallendste is misschien wel de dikke meridiaan die rakelings langs ‘s mans minuscule genitaliën scheert. Pas echt vrolijk word ik evenwel van de mogelijke bijverschijnselen van het dragen van het wonderdraadje die de folder vermeldt en trouwens ook de website:

1. Breken van de draad
2. Het doorbranden van het stroomdraadje door de vitale basis-energiestroom
3. Brandblaren veroorzaakt door de te hoge spanning
4. Het niet kunnen verdragen van deze therapie met als gevolg een tegenstrijdige reactie

Wie is nu verantwoordelijk voor al deze gewichtige onzinnig? De folder noemt geen namen, maar een blik op de website levert vier aan het Centrum verbonden medewerkers op (de pedicure en de diëtiste even buiten beschouwing gelaten): ene professor Breukhoven (zie ook *NTtdK* 2, 2006:23-25) vervolgens een fysiotherapeut met even indrukwekkende als cryptische afkortingen voor (Bc.) en achter (MPT, P.O.) zijn naam en een stel BIG-geregistreerde artsen van Chinesen huize. De laatsten zijn lid van de club van artsen-acupuncturisten, maar

uit de informatie op de website valt niet op te maken dat zij ook in het Rotterdamse Centrum prikken toedienen. Wat mevrouws reguliere specialisme is, weet ik niet, maar hij is van huis uit radioloog. En dat is natuurlijk wel weer een pluspunt bij het lokaliseren van al die diep en minder diep gelegen meridianen.

De professor is de oprichter en de baas van het Centrum, maar zoals wel vaker het geval is met professoren *in alternatis*, er zit aan zijn titel een ferme lucht: hij zou zijn gepromoveerd in de podo-kinesiologie, helemaal in Washington. Vervolgens heeft de *Pacific Western University of Los Angeles* hem toegestaan de titel van professor te voeren. De *Pacific Western University* is ongetwijfeld reuze bekend in Californië en omstreken, maar mij zegt de naam niets. Daarom surf ik wat op het net: helaas voor de klanten van het Medisch Centrum voor Staturele Aandoeningen te Rotterdam, deze universiteit is niet erkend en zij is niet in Los Angeles gevestigd, althans niet in het algemeen bekende Los Angeles. Sterker nog, volgens sommige websites is de *Pacific Western University* helemaal geen universiteit, maar veeleer een instelling waar tegen betaling titels kunnen worden gekocht. Dezelfde professor Breukhoven is ook nog in Duitsland- het land waar wel meer zich professor noemenden asiel hebben gevonden -

hoofddocent in de kennis van de kunst van het voetbewegen (want wat is podo-kinesiologie anders?) geweest. Hij heeft er zelfs mensen in zijn vak opgeleid. Dit laatste is iets wat professoren wel vaker doen, meen ik te weten, mensen in hun vak opleiden, maar blijkbaar is het nodig om dit heuglijke feit expliciet te vermelden, in de voor alternatief werkzamen zo kenmerkende behoefte om indruk te maken.

Niet alleen in de folder maar ook op de website van het Centrum staan de tekeningen van de man-met-de-meridianen afgebeeld. Bovendien staat er op de site een fraaie foto van professor Breukhoven, van het soort dat je wel vaker in kwakadvertenties en/ of op kwaksites tegenkomt: de 'dokter', of in dit geval de professor, draagt een heuse witte jas. Onze hooggeleerde draagt alleen zichtbaar nog iets extra's en wel een stethoscoop! Mochten de röntgenogen van de radioloog bij de zoektocht naar al die geblokkeerde en derhalve (rug)pijnen veroorzakende meridianen niet volstaan, dan is er altijd nog professor Breukhoven Ph.D., P.O., die dankzij de al dan niet - maar vermoedelijk meer niet dan wel- lieflijk ruisende meridianen de juiste diagnose kan souffleren. Chapeau voor het Medisch Centrum voor Staturele Aandoeningen in Rotterdam. ●

● Kort ●

Partiële kwakzalverij een nieuw begrip

Er zijn geneesmiddelen die, volgens de bijsluiter, voor verschillende doeleinden gebruikt kunnen worden. Indien ze werkzaam zijn voor bepaalde indicaties, maar onwerkzaam zijn voor andere, dan noem ik dit 'partiële kwakzalverij'. Laat ik een voorbeeld geven. In het septembernummer 2009 van het *Nederlands Tijdschrift voor Tandheelkunde* wordt door twee hoogleraren tandheelkunde de stelling besproken dat het gebruik van mondspeelvloeistoffen weggegooid geld is. Beiden komen tot de

conclusie dat deze middelen soms nuttig zijn, zoals bij de behandeling van een gingivitis (een tandvleesontsteking). Soms zijn ze evenwel een overbodige luxe. Neem bijvoorbeeld het spoelen van de mondholte met een antisepticum na een tandheelkundige ingreep. Het nut van dit soort profylactisch gebruik wordt in het *Farmacotherapeutisch Kompas* omschreven als zijnde zonder enig wetenschappelijk bewijs. Dit lijkt mij dan een sprekend voorbeeld van 'partiële kwakzalverij'. ●

D.O.E. Gebhardt